

PRVNÍ LÁDA Prostě že za tou svou filozofií uděláte ten správný puntík –

LEOPOLD Potíž je v tom, že každý má o tom puntíku jinou představu –

DRUHÝ LÁDA Formu už najdete sám –

PRVNÍ LÁDA Kdo jiný by měl dát věci zas trochu do pohybu než vy?

DRUHÝ LÁDA Řekl bych, že se to od vás přímo očekává –

LEOPOLD Kdo to očekává?

PRVNÍ LÁDA Všichni –

LEOPOLD To je snad trochu přehnané, ne?

DRUHÝ LÁDA Nezlobte se, ale vy si to asi neuvědomujete –

LEOPOLD Co si neuvědomuji?

PRVNÍ LÁDA Svou odpovědnost –

LEOPOLD Za co?

DRUHÝ LÁDA Za všechno –

(Leopold je viditelně nervózní, pohlédne na hodinky)

PRVNÍ a DRUHÝ LÁDA Nezdržujeme vás?

LEOPOLD Ne –

PRVNÍ a DRUHÝ LÁDA Skutečně ne? Když tak to klidně řekněte, a my vypadnem –

LEOPOLD Nezdržujete mě. Pardon –

(Leopold vstane a odejde do kuchyně, odkud se krátce nato vrátí s talířkem, na němž jsou dvě cibule a pět mandlí. Během další scény to sní)

DRUHÝ LÁDA My o tom tuhle s Ládou trochu uvažovali –

PRVNÍ LÁDA A máme takový nápad –

LEOPOLD Jaký nápad?

DRUHÝ LÁDA Zdá se nám být docela dobrý –

LEOPOLD Jaký nápad?

PRVNÍ LÁDA Podle nás by to mohl být přesně ten krok, který teď všichni od vás očekávají –

LEOPOLD Jaký nápad?

DRUHÝ LÁDA Že byste napsal takové prohlášení –

LEOPOLD Jaké prohlášení?

PRVNÍ LÁDA Prostě takové celkové prohlášení, v němž by byly všechny základní věci –

DRUHÝ LÁDA Muselo by to být samozřejmě stručné a srozumitelné –

PRVNÍ LÁDA Musel byste si s tím zkrátka pohrát –

DRUHÝ LÁDA Papíru na to máte teď dost –

(Leopold podrážděně vstane, projde se místností, načež se obrátí k Prvnímu a Druhému Ládovi)

LEOPOLD Nezlobte se, pánové, ale mně skutečně není jasné –

(Z kuchyně přichází Zuzana a za ní Olda. Leopold na ně překvapeně pohlédne. K Zuzaně)

Ty někam jdeš?

ZUZANA Proč?

LEOPOLD Myslel jsem, že bychom dnes mohli – když jsi dostala ten kvěťák – potřeboval bych se trochu uklidnit – v klidu to všechno probrat – poradit se –

ZUZANA Nezlob se, Leopolde, ale mám lístky na ples – koupila jsem je už dávno –

LEOPOLD Aha – aha –

ZUZANA Je to letos můj první ples –

LEOPOLD Chápu – chápu –

ZUZANA Ostatně nevím, co bys chtěl vlastně projednávat – svůj názor jsem ti přece řekla –

LEOPOLD Já vím – myslel jsem jenom – ale to je vlastně jedno –

ZUZANA Tak ahoj –

OLDA Ahoj, Leopolde – a jdi brzy spát, ať se trochu vyspíš –

(Zuzana a Olda odejdou hlavními dveřmi. Leopold za nimi rozpačitě hledí. Pauza)

PRVNÍ LÁDA Co vám není jasné?

LEOPOLD *(obrátil se)* Co prosím?

DRUHÝ LÁDA Říkal jste, že vám není něco jasné –

LEOPOLD Mně? Aha – ano – nezlobte se, pánové, ale mně skutečně není docela jasné –

PRVNÍ LÁDA Co?

LEOPOLD Co ode mne vlastně žádáte –

(První Láda do sebe obrátí sklenku rumu, která stála dosud nalitá před ním, pak vstane; Druhý Láda rovněž vstane; oba přistoupí k Leopoldovi)

PRVNÍ LÁDA Ale, pane doktore, zřejmě jste nám nerozuměl, my od vás přece nic nežádáme –

DRUHÝ LÁDA Dovolili jsme si, pane doktore, naznačit vám pouze svůj názor –

PRVNÍ LÁDA Je to názor obyčejných lidí –

DRUHÝ LÁDA Mnoha obyčejných lidí –

PRVNÍ LÁDA Prostě jsme vám chtěli jen něco navrhnout –

DRUHÝ LÁDA Mysleli jsme to dobře –

PRVNÍ LÁDA Nemůžeme za to, že se neumíme tak přesně vyjadřovat –

DRUHÝ LÁDA Nejsme filozofové –

PRVNÍ LÁDA Domnívali jsme se jen, že by váš náš názor mohl zajímat –

DRUHÝ LÁDA Právě jako názor obyčejných lidí –

LEOPOLD Neříkám přece, že mě váš názor nezajímá –

PRVNÍ LÁDA Tak proč nám dáváte najevo, že se vyjadřujeme zmateně?

LEOPOLD Nic takového vám přece nedávám najevo –

DRUHÝ LÁDA Říkal jste, že vám není jasné, co od vás žádáme –

LEOPOLD Nevím už přesně, co jsem říkal –

PRVNÍ LÁDA Ale my to víme –

(Vtom se otevřou dveře do koupelny, stane v nich Olbram a obrátí se na Leopolda)

OLBRAM Nerad bych byl tvrdý a jakkoli tě zranil, na druhé straně bych ale nebyl dobrý přítel a pramálo bych ti posloužil, kdybych ti něco skrýval nebo zamlčoval –

(Vtom se otevřou dveře do kuchyně, stane v nich Olda a obrátí se na Leopolda)

OLDA Bylo ti úzko?

(Vtom se otevřou dveře Zuzanina pokoje, stane v nich Zuzana a obrátí se na Leopolda)

ZUZANA Že ses zase nějak zapletl?

OLBRAM Neříkám ti to jen za sebe, přicházím tak trochu jménem všech –

OLDA Možná by sis měl vzít nějaký prášek –

(Vtom se otevřou dveře na balkon, stane v nich Lucy v župánku a obrátí se na Leopolda)

LUCY Když jsi mě poprvé přemlouval, abych tu s tebou zůstala, mluvil jsi úplně jinak –

OLDA Měl bys Lucy vyhledat, je nějaká špatná –

PRVNÍ LÁDA Řekl bych, že se to od vás přímo očekává –

DRUHÝ LÁDA Formu už najdete sám –

ZUZANA Co si chceš na tom, prosím tě, rozmyslet?

Tím jim přece jenom dáváš najevo, že tě nalomili – a o to víc budou teď na tebe tlačit!

OLBRAM A jak to máš se Zuzanou?

LUCY Nabažil ses mě a teď se mě chceš nějak šikovně zbavit!

OLDA Podepsals jim něco?

PRVNÍ LÁĎA Dovolili jsme si, pane doktore, naznačit vám pouze svůj názor –

DRUHÝ LÁĎA Je to názor obyčejných lidí –

PRVNÍ LÁĎA Mnoha obyčejných lidí –

OLDA Bylo ti úzko?

LUCY Nabažil ses mě, a teď se mě chceš nějak šikovně zbavit –

ZUZANA Jsi bačkora!

OLBRAM Je to názor obyčejných lidí –

OLDA Podepsals jim něco?

PRVNÍ LÁĎA Nabažil ses mě, a teď se mě chceš nějak šikovně zbavit –

DRUHÝ LÁĎA Jsi bačkora!

LUCY Je to názor obyčejných lidí –

ZUZANA Bylo ti úzko?

OLBRAM Nabažil ses mě, a teď se mě chceš nějak šikovně zbavit –

OLDA Jsi bačkora!

ZUZANA Je to názor obyčejných lidí –

DRUHÝ LÁĎA Podepsals jim něco?

(Sled těchto replik se postupně zrychloval; Leopold se stále zmateněji obracel z jednoho na druhého, teď náhle vykřikne)

LEOPOLD Dost!

(Okamžik je hrobové ticho, pak se ozve zvonek. Leopold se rozběhne ke koupelně; Olbram mu ustoupí z cesty;

Leopold zmizí v koupelně a vzápětí je slyšet zvuk tekoucí vody. Všichni přítomní tiše mizí ve dveřích, v nichž se objevili; První a Druhý Láďa mizí se svými kufry hlavními dveřmi. Všichni jsou pryč, všechny dveře kromě dveří do koupelny se zavřou. Je slyšet jen zvuk tekoucí vody, k němuž se přidává Leopoldovo hekání. Zvonek se ozve znovu. Opona padá, rozeznívá se hudba)

Konec pátého obrazu

Hudba doznívá a zároveň se pomalu otvírá opona. Na scéně nikdo není, dveře do koupelny jsou otevřené, za scénou je slyšet zvuk tekoucí vody a Leopoldovo hekáni. Krátká pauza. Pak se ozve zvoněk. Zvuk vody ustane a z koupelny vyběhne Leopold. Zřejmě se celý sprchoval: je mokrý a má na sobě pouze ručník ovinutý kolem pasu. Přeběhne k hlavním dveřím, podívá se špehýrkou ven, zarazí se, chvílku váhá, pak otevře. Vstoupí Markéta.

MARKÉTA Dobrý večer –

LEOPOLD *(zaraženě)* Dobrý večer –

(Krátká pauza)

MARKÉTA Pan doktor Kopřiva?

LEOPOLD Ano –

(Krátká pauza)

MARKÉTA Promiňte, že vás vyrušuji –

LEOPOLD Nevyrušujete mě –

MARKÉTA Nezdržím vás dlouho –

LEOPOLD Mám čas –

(Krátká pauza)

MARKÉTA Jmenuji se Markéta a studuji filozofii –

LEOPOLD Na univerzitě, nebo soukromě?

MARKÉTA Tak i tak –

LEOPOLD Pojdte dál –

(Markéta jde do středu místnosti, rozpačitě se rozhlíží;

Leopold zavře hlavní dveře. Krátká pauza)

Posaďte se –

MARKÉTA Děkuji –

(Markéta usedne plaše na okraj pohovky)

LEOPOLD Můžu vám nabídnout rum?

MARKÉTA Ne – děkuji – nejsem na rum zvyklá –

LEOPOLD Jedna sklenka vám neublíží –

(Leopold naleje rum do sklenky, která zbyla na stole)

MARKÉTA Tak děkuji –

(Markéta nepatrně upije a otrěse se)

LEOPOLD Že to jde?

MARKÉTA Ano –

(Rozpačitá pauza)

Nachladíte se –

LEOPOLD Ach ano, ovšem –

(Leopold odejde kvapně do koupelny, za okamžik se vrátí

v županu, pod nímž nic nemá. Usedne na pohovku vedle

Markéty a usměje se na ni. Markéta se také usměje. Delší

rozpačitá pauza)

MARKÉTA Znáám vaše texty –

LEOPOLD Opravdu? A které?

MARKÉTA Fenomenologii odpovědnosti, Lásku a nicotu, Ontologii lidského já –

LEOPOLD To jste všechno přečetla?

MARKÉTA Několikrát –

LEOPOLD To vás tedy obdivuji –

(Pauza)

MARKÉTA Slyšela jsem, že kvůli Ontologii lidského já máte nějaké potíže –

LEOPOLD Mám jít za to tam –

MARKÉTA Cože? Přímo tam? Jak to?

LEOPOLD Paragraf 511 – intelektuální výtržnictví –

MARKÉTA To je strašné!

LEOPOLD Žijeme už v takovém světě –

MARKÉTA Za tak krásné myšlenky!

LEOPOLD Asi se někomu nezdarí tak krásné –

MARKÉTA A je to už jisté?

LEOPOLD Mohl bych tomu uniknout, kdybych popřel, že jsem to napsal –

MARKÉTA To vám nabízejí?

LEOPOLD Ano –

MARKÉTA Jsou hnusní!

(Pauza; Markéta se napije a otřese se; Leopold jí pohotově doleje)

Vaše eseje mi daly mnoho –

LEOPOLD Ano? To mě moc těší –

MARKÉTA Vlastně jim vděčím za to, že jsem se začla zajímat o filozofii –

LEOPOLD Vážně?

MARKÉTA Otevřely mi tak nějak oči –

LEOPOLD Přeháníte!

MARKÉTA Skutečně –

LEOPOLD Pijte, prosím –

(Markéta se napije a otřese se; Leopold jí pohotově doleje. Rozpačitá pauza)

MARKÉTA Píšete něco?

LEOPOLD Snažím se –

MARKÉTA A můžu vědět – promiňte, že jsem tak zvědavá – můžu vědět, o čem to bude?

LEOPOLD Chtěl bych se zamyslet o lásce jako bytostné dimenzi bytí –

MARKÉTA Ten motiv jste už trochu natukl v druhé kapitole Lásky a nicoty –

LEOPOLD Správně –

(Rozpačitá pauza)

MARKÉTA Pane doktore –

LEOPOLD Ano, Markéto?

MARKÉTA Neodvážila bych se vás obtěžovat –

LEOPOLD Vůbec mě neobtěžujete! Naopak: jsem rád, že jsem vás poznal –

MARKÉTA Kdybych nebyla přesvědčena, že jste jediný, kdo mi může pomoci –

LEOPOLD A copak vás potkalo?

MARKÉTA Bude to znít hloupě –

LEOPOLD Jen to klidně řekněte!

MARKÉTA Když já se najednou tak stydím –

LEOPOLD Proč, prosím vás?

(Markéta se napije a otřese se; Leopold jí pohotově doleje. Krátká pauza)

MARKÉTA Jak bych začala? Já prostě už nevím jak dál –

LEOPOLD Ve studiu?

MARKÉTA V životě –

LEOPOLD V životě?

MARKÉTA Všechno mě tak nějak podivně dusí – ty beznadějné tváře v tramvaji – ta věčná shánka na ulicích – to lidské křivení v úřadech a všude – celková pustota života – promiňte, vím, že to je hloupé, vždyť mě vůbec neznáte – ale já skutečně nevěděla, za kým jiným bych šla –

LEOPOLD Vaše důvěra mě těší –

MARKÉTA S rodiči si nerozumím – jsou to takoví maloměšťáci, co se pořád jen dívají na televizi – chlapce nemám – spolužáci mi připadají strašně povrchní –

LEOPOLD Chápu vás –

MARKÉTA Nezlobíte se?

LEOPOLD Proč se pořád omlouváte? Což si může filozof představit větší satisfakci, než když za ním jeho čtenář přichází ve chvíli krize životního smyslu?

MARKÉTA Víím, že mou situaci za mne nevyřešíte –

LEOPOLD Máte pravdu v tom směru, že smysl života není něčím, co lze tak či onak tematizovat nebo verbalizovat a pak předat na způsob nějaké informace – není to prostě nic předmětného, ale spíš jen jakýsi unikavý stav ducha – o to unikavější, čím hlubší je jeho potřeba –

MARKÉTA Ano, ano, to je přesné –

LEOPOLD Na druhé straně je ovšem fakt – jak jsem se ostatně pokusil dokázat už v Ontologii lidského já – že existuje určitý neverbální prostor interexistenciálního, v němž – a jedině v němž – se lze skrze prožitek přítomnosti druhého dotýkat čehosi, co –

MARKÉTA Promiňte, ale přesně tato pasáž – je to ve čtvrté kapitole – rozhodla nakonec o tom, že jsem teď zde!

LEOPOLD No vidíte! Abych ve vás ale nevyvolával zase nepřiměřené naděje: že tuto věc reflektuji, neznamená ještě automaticky, že jsem sám schopn onen prostor vytvořit!

MARKÉTA Vždyť už ho dávno vytváříte – tím, že se se mnou vůbec bavíte – že mě chápete – promiňte, už asi mluvím trochu z cesty –

LEOPOLD Ale vůbec ne! Klidně se ještě napijte –
(Markéta se napije a otřese se; Leopold jí pohotově dolévá)
Něco vám povím, Markéto, upřímnost za upřímnost: chápu-li vás, pak ovšem hlavně proto, že jsem v podobné situaci jako vy, ba možná ještě v horší –

MARKÉTA Vy? Tomu nevěřím! Tolik toho přece víte – tolik jste toho už vykonal – jste tak moudrý –

LEOPOLD To nic nezaručuje –

MARKÉTA Já jsem jen hloupá holka, vy ale –

LEOPOLD Nejste hloupá –

MARKÉTA Jsem, vím to –

LEOPOLD Jste chytrá, Markéto – a navíc krásná –

MARKÉTA Já? Prosím vás –

LEOPOLD Budu k vám otevřený, Markéto: jsem na tom velmi špatně –

MARKÉTA Víím, že máte těžký život, působíte však velmi vyrovnaně –

LEOPOLD To je bohužel jen zdání. Ve skutečnosti mám už delší dobu pocit, jako by se ve mně cosi hroutilo – jako by se ve mně lámala nějaká osa, která mě držela pohromadě – půda se mi boří pod nohama – chybí mi prostě nějaký pevný bod, z něhož by všechno ve mně rostlo a se rozvíjelo – ze sebevědomého subjektu svého života se stávám jen jeho pasivním objektem – někdy se mi zdá, že už vlastně nedělám nic jiného, než bezmocně naslouchám, jak plyne čas. Tentam je můj někdejší nadhled – můj humor – má píle a výdrž – britkost mých formulací –

MARKÉTA Vždyť se vyjadřujete tak krásně!

LEOPOLD To si můžete myslet jen proto, že jste mě neznala dřív! Kdepak, už je pryč má ironie i sebeironie, má schopnost se nadchnout, citově se investovat, něčemu se oddat a třeba i obětovat! Možná vám, Markéto, připravím zklamání, ale já zdaleka už nejsem ten, za kterého mě zřejmě máte! Jsem v podstatě unavený, vyprahlý, zlomený člověk –

MARKÉTA Tak nesmíte mluvit, pane doktore! Jste příliš přísný sám na sebe! Ostatně i kdyby to všechno byla pravda, už sám fakt, že svůj stav reflektu-

jete, naznačuje, že nejste zdaleka ještě ztracen!
LEOPOLD Jste hodná, Markéto! A neříkejte mi, prosím, pane doktore, zní to tak oficiálně! Proč nepijete?

*(Markéta se napije a otřese se; Leopold jí pohotově doleje.
Krátká pauza)*

MARKÉTA Tolik lidí si vás váží! Což to samo není pro vás velkou posilou?

LEOPOLD Naopak! Častokrát si říkám, jak to bylo krásné, když jsem nikoho nezajímá – nikdo ode mne nic neočekával a k ničemu mě nenabádal – já prolézal antikvariáty a hledal chytré knížky – v klidu si studoval moderní filozofy – dělal si z nich po nocích výpisky – procházel se po městských parcích a přemýšlel o jejich myšlenkách –

MARKÉTA Díky tomu všemu jste ale přece tím, čím dnes jste!

LEOPOLD To je sice pravda, pravda ale také je, že jsem si vzal zřejmě větší břímě, než jaké jsem schopen unést –

MARKÉTA Věřím, Leopolde, že se z toho dostanete!

LEOPOLD Cítím, že jediným východiskem by pro mě bylo přijmout svůj pobyt tam – kdesi daleko od všech mých blízkých – s pokornou důvěrou ve vyšší vůli, která mi prostřednictvím té zkoušky dává příležitost odčinit všechny mé viny – od vlažnosti až po pýchu – a jako bezejmenný šroubek jakéhosi gigantického soustrojí proměnit můj úděl v očištnou lázeň, která jediná – pokud se mi podaří svůj pohár důstojně vypít až do dna – mi může jednou vrátit – snad – cosi z mé ztracené lidské integrity – obnovit ve mně naději – citově mě rekonsti-

tuovat – otevřít přede mnou dveře nového života –
MARKÉTA *(zvolá)* Leopolde!

LEOPOLD Ano?

MARKÉTA *(vzrušeně)* Vždyť ten trest je hluboce nespravedlivý, a pakliže se mu pokoušíte – jakkoli ušlechtilé to myslíte – vdechnout nějaký očištný smysl, vlastně ho tím bezděky stvrzujete, a tím před ním nepřímou kapitulujete! Ale nejen to: vždyť vy konstrukcí tohoto jeho domnělého smyslu sám sobě zakrýváte, že se k němu upínáte jako k jakémusi úniku z vlastního života a jeho dilemat! Jenomže co si nevyřešíte sám v sobě, ať už tady nebo tam, to za vás nevyřeší žádný trest, i kdybyste si ho odpykával sebedál. Copak nechápete, že jste nic neudělal, a nemáte proto co odčínovat? Jste přece nevinen!

LEOPOLD Ach, Markéto – proč jsem vás nepoznal dřív?

*(Leopold uchopí Markétiny ruce a políbí je. Markéta je v rozpacích; Leopold drží její ruce; ona hledí do země.
Dlouhá pauza)*

MARKÉTA *(tiše)* Leopolde –

LEOPOLD Ano?

MARKÉTA Milujete někoho?

LEOPOLD Ach, milé dítě, vždyť já vůbec nevím, jestli jsem schopen lásky –

MARKÉTA Neříkejte, že jste nikdy k žádné ženě nic necítil –

LEOPOLD S některou jsem byl nervóznější a s některou míň –

MARKÉTA Potřebujete lásku! Omamující – bláznivou – skutečnou lásku! Což jste sám nenapsal už

ve Fenomenologii odpovědnosti, že kdo nemiluje, ten není? Jedině láska vám dá sílu snášet váš osud!

LEOPOLD To se vám řekne, Markéto! Ale kde ji najít?

(Markéta se rychle napije, otřese se a tiše vyhrkne)

MARKÉTA Já vám ji dám!

LEOPOLD Cože? Vy?

MARKÉTA *(vzrušeně)* Ano! Právě jste totiž vrátil mému životu smysl: bude v tom, vrátit smysl vašemu životu a zachránit vás!

(Leopold pohládí Markétu po vlasech)

LEOPOLD Jste báječná, Markéto! Ale já nemůžu připustit, abyste si ničila život s tak nanicovatým člověkem!

MARKÉTA Vždyť já tím svůj život naopak naplním!

LEOPOLD Nehledě k tomu, že jsem starý –

MARKÉTA To je hloupost! Už jsem se rozhodla –

LEOPOLD Tušit, co tím způsobím, nikdy bych vám byl o svém stavu nevyprávěl –

MARKÉTA Bylo dobře, že jste mi to řekl! Vrátím vám sílu – odvahu – sebevědomí – radost – chuť do života! Vzkřísím vaše ochablé srdce! Víím, že jste schopen lásky! Jinak byste nemohl napsat to, co jste napsal! Vrátím vás životu, a tím i filozofii!

(Leopold uchopí Markétu za paže, chvíli jí zblízka hledí do očí, pak ji začne rychle líbat po celém obličej i na krk)

Ach – Leopolde – ach – miluji tě – vždycky jsem tě milovala – milovala jsem tě v tvých myšlenkách a slovech – už dávno jsi ve mně probudil lásku – aniž jsi to věděl – aniž to já věděla – a já ji teď probudím v tobě!

(Vtom se ozve zvonek. Leopold okamžitě vyskočí)

LEOPOLD *(tiše)* Rychle – na balkon!

MARKÉTA *(tiše)* Proč?

LEOPOLD *(tiše)* Odvlekli by tě!

(Leopold uchopí Markétu za ruku, přeběhne s ní ke dveřím na balkon, otevře je, Markétu vystrčí ven, dveře zavře a přeběhne do koupelny, dveře nechá otevřené. Pauza. Znovu se ozve zvonek. Pauza. Pak vyjde z koupelny vážným krokem Leopold v obleku a ve svrchníku, v ruce nese malý vojenský kufřík. Dojde k hlavním dveřím a slavnostně je otevře. Vstoupí První a Druhý chlapík. Leopold za nimi zavře)

PRVNÍ CHLAPÍK Dneska sám?

LEOPOLD *(vážně)* Pánové, konejte svou povinnost! Jsem připraven!

DRUHÝ CHLAPÍK Co tak zhurta? Nemusí přece dojít hned k nejhoršímu –

(První chlapík přistoupí ke dveřím na balkon, otevře je a řekne)

PRVNÍ CHLAPÍK Tak pojď, maličká –

(Markéta vejde zvolna do místnosti)

LEOPOLD Opovažte se jí něco udělat! Jestli ji odvedete, tak –

DRUHÝ CHLAPÍK Tak co?

LEOPOLD Tak – tak –

PRVNÍ CHLAPÍK Nebojte se, nikam nemusí! Dnes by to ani nestálo za to –

LEOPOLD V tom s vámi souhlasím. Můžeme jít. Jak jste zřejmě pochopili, ten papír vám nepodepíšu. Radši zemřu, než bych se vzdal sám sebe! Má lidská totožnost je to jediné, co mám!

DRUHÝ CHLAPÍK Ale pane doktore, nač ty silácké řeči! Nikam nepůjdete. –

LEOPOLD Jak to? Řekl jsem přece jasně, že nic nepodepíšu! Jsem nevinný!

PRVNÍ CHLAPÍK Však taky nic podepisovat nemusíte! Máte odklad na neurčito –

DRUHÝ CHLAPÍK A bez podpisu!

LEOPOLD Cože? Odklad?

PRVNÍ CHLAPÍK Slyšíte dobře: odklad!

LEOPOLD Takže ani podpis – ani tam –

DRUHÝ CHLAPÍK Zatím, prosím pěkně, zatím –

LEOPOLD Nechápu, co to znamená – proč už nechcete ten podpis?

PRVNÍ CHLAPÍK Nač takové formality? I bez toho je přece dnes už zřejmé, že to rozhodnutí bylo ve vašem případě pravděpodobně zmatečné –

LEOPOLD Chcete tím snad říct, že já už nejsem já?

DRUHÝ CHLAPÍK To jste řekl vy!

(Krátká pauza; Leopold hledí vytřeštěně na Prvního a Druhého chlapíka, pak vykřikne)

LEOPOLD Nechci žádný odklad! Chci tam!

(Leopold náhle klesne před Prvním a Druhým chlapíkem na kolena a začne vzlykat)

Prosím vás – odvedte mě – prosím snažně – já už takhle žít nemůžu –

PRVNÍ CHLAPÍK Zřejmě budete muset –

MARKÉTA *(zvolá)* Leopolde, vstaň! Přece je nebudeš prosit!

LEOPOLD *(křikne na Markétu)* Dej mi pokoj! Dejte mi všichni pokoj!

(Leopold se zhroutl na zem a buší pěstmi do podlahy. Opona padá, hudba se rozeznívá)

Konec šestého obrazu

(758)

SEDMÝ OBRAZ

Hudba doznívá a zároveň se pomalu otvírá opona. Na scéně je pouze Leopold: sedí na pohovce a upřeně hledí na hlavní dveře. Po delší chvíli vstane, přistoupí ke dveřím a dívá se špehýrkou ven. Pak přiloží ucho ke dveřím a soustředěně naslouchá. Zvolna se rozsvěcí světlo v hledišti a rozeznívá se hudba. Leopold se zvolna napřímí, jde k rampě a klaní se. Všemi dveřmi na scéně vstupují současně další postavy hry, obklopují Leopolda a rovněž se uklánějí. Opona padá.

Konec sedmého obrazu

Konec hry

(759)